

1. 9. 2006

ID: 42984

Nebezpečnost osoby pachatele

Při hodnocení materiální stránky trestného činu je nutno zvážit i intenzitu naplnění všech ostatních formálních znaků, neboť na nebezpečnost osoby pachatele lze usuzovat jen při současném komplexním uvážení dalších okolností případu, tj. následku a způsobu provedení trestného činu, skutečností charakterizujících subjektivní stránku trestného činu včetně motivace jednání, bezprostředních pohnutek a psychických impulsů.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 6 Tdo 276/2004, ze dne 30.6.2004)

Nejvyšší soud České republiky projednal v neveřejném zasedání dovolání obviněného L. D., t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve V. V., které podal proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 11. 2003, sp. zn. 8 To 441/2003, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 2 T 51/2003, a rozhodl tak, že podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. se rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 11. 2003, sp. zn. 8 To 441/2003, a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 6. 10. 2003, sp. zn. 2 T 51/2003, v celém rozsahu zrušují. Současně se zrušují další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu a podle § 265l odst. 1 tr. ř. se Obvodnímu soudu pro Prahu 1 příkazuje, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění :

Obviněný L. D. byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 6. 10. 2003, sp. zn. 2 T 51/2003, uznán vinným trestným činem loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák. jako zvláště nebezpečný recidivista podle § 41 odst. 1 tr. zák., kterého se měl dopustit tím, že dne 5. 4. 2003 kolem 04.00 hod. v P. u OD K., v osobním motorovém vozidle zn. Opel Omega, SPZ, nejprve pod pohrůžkou fyzické újmy a poté po úderu pěstí do obličeje požadoval od poškozeného P. B., vydání finanční částky, kterou měl poškozený u sebe, přičemž tomuto odcizil peněženku s finanční částkou 7.400,- Kč, platebními kartami a ponechal si dříve zapůjčený mobilní telefon zn. Nokia 62410 v hodnotě 3.500,- Kč, a to vše ku škodě shora jmenovaného poškozeného, a tohoto jednání se dopustil, ačkoli byl rozsudkem Okresního soudu Mělník, sp. zn. 2 T 337/96, ze dne 10. 2. 1997, ve spojení s rozsudkem KS Praha, sp. zn. 9 To 86/97, ze dne 21. 3. 1997, mj. odsouzen pro trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák. k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 4 a 189; roku, přičemž tento trest vykonal dne 19. 12. 2000.

Za tuto trestnou činnost byl obviněný L. D. odsouzen podle § 234 odst. 1 tr. zák. za použití § 42 odst. 1 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání jedenácti let nepodmíněně, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 2 písm. d) tr. zák. zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Podle § 57a odst. 1 tr. zák. byl obviněnému uložen trest zákazu pobytu na území hl. m. Prahy na dobu čtyř let.

Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byla obviněnému uložena povinnost zaplatit na náhradě škody poškozenému P. B., částku 10.900,- Kč. Podle § 229 odst. 2 tr. ř. byl tento poškozený odkázán se zbytkem nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti konstatovanému rozsudku podal obviněný L. D. odvolání.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 12. 11. 2003, sp. zn. 8 To 441/2003, byl podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř. napadený rozsudek zrušen ve výroku o trestu a způsobu jeho výkonu. Dále podle § 259 odst. 3 tr. ř. odvolací soud znovu rozhodl a při nezměněném výroku o vině trestným činem loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák. jako zvláště nebezpečný recidivista podle § 41 odst. 1 tr. zák. obviněného L. D. odsoudil podle § 234 odst. 1 tr. zák. za použití § 42 odst. 1 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání osmi let, pro jehož výkon jej zařadil podle § 39a odst. 2 písm. d) tr. zák. do věznice se zvýšenou ostrahou. Podle § 57a odst. 1 tr. zák. byl obviněnému uložen trest zákazu pobytu na území hl. m. Prahy na dobu čtyř let. Jinak zůstal napadený rozsudek nezměněn.

Opis rozsudku odvolacího soudu byl doručen dne 8. 12. 2003 Okresnímu státnímu zastupitelství pro Prahu 1 a dne

10. 12. 2003 obviněnému L. D. a jeho obhájci Mgr. R.Ch.

Vůči všem výrokům rozsudku Městského soudu v Praze podal obviněný L. D. prostřednictvím shora jmenovaného obhájce na poštu dne 9. 2. 2004 dovolání, adresované a doručené Obvodnímu soudu pro Prahu 1 dne 10. 2. 2004. Mimořádný opravný prostředek obviněný opřel o dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. a navrhl, aby dovolací soud zrušil napadený rozsudek ve všech výrocích a věc přikázal odvolacímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Podle názoru obviněného napadené rozhodnutí odvolacího soudu, kterým potvrdil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o vině trestným činem loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák. jako zvlášť nebezpečný recidivista podle § 41 odst. 1 tr. zák., spočívá na nesprávném právním posouzení skutku a jiném nesprávném hmotně právním posouzení. V uvedeném směru obviněný zrekapituloval výpověď poškozeného B. Podle jeho mínění je z tohoto důkazu zřejmé, že mezi ním a poškozeným došlo k dohodě, že mu s pomocí jeho věcí (peněženky s hotovostí, karet a mobilního telefonu) pomůže získat zpět věci, které předtím poškozenému odcizila osoba jménem E. V této souvislosti konstatoval: „Ze skutečnosti, že poškozený B. šel se mnou do herny B., kde jsem měl jeho (E. odcizené) věci získat zpět a ze skutečnosti, že poté, co jsem od poškozeného odešel k herně B. i s jeho věcmi, hned neohlásil údajné přepadení své osoby policii, ale naopak si se mnou dokonce ještě poté, co mě náhodně potkal na hlavním nádraží, domluvil schůzku, je pak zřejmé, že poškozený B. skutečně věřil, že prostřednictvím věcí, které mi dá, mu získám zpět jeho věci, které mu odcizila E.“. Podle názoru dovolatele pokud s ním poškozený uzavřel popsanou dohodu, nelze jeho jednání posuzovat jako trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák., neboť nemohlo naplnit zákonné znaky skutkové podstaty tohoto trestného činu. Ohledně právní kvalifikace jeho činu jako jednání zvlášť nebezpečného recidivisty podle § 41 odst. 1 tr. zák. obviněný uvedl: „... s ohledem na okolnosti daného případu, zejména na skutečnost, že (v případech správnosti výroku o vině trestným činem loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák.) by se jednalo o spáchání trestného činu jediným útokem uskutečněným vůči jediné osobě se škodou ve výši 10.900,- Kč, nelze mou osobu posuzovat jako zvlášť nebezpečného recidivistu ve smyslu trestního zákona“.

V souladu s ustanovením § 265h odst. 2 tr. ř. soud prvního stupně doručil dne 13. 2. 2003 opis dovolání obviněného Nejvyššímu státnímu zastupitelství s upozorněním, že se může k dovolání písemně vyjádřit a popřípadě souhlasit s jeho projednáním v neveřejném zasedání ve smyslu § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř. Nejvyšší soud však ke dni svého rozhodnutí vyjádření neobdržel.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) předně shledal, že dovolání obviněného L. D. je přípustné /§ 265a odst. 1, 2 písm. a), h) tr. ř./, bylo podáno osobou oprávněnou /§ 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř./, v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit /§ 265e odst. 1, 3 tr. ř./.

Protože dovolání je možné podat jen z důvodů uvedených v § 265b tr. ř., bylo dále nutno posoudit, zda obviněným vznesené námitky naplňují jím uplatněný zákonem stanovený dovolací důvod, neboť jeho existence je zároveň nezbytnou podmínkou provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem podle § 265i odst. 3 tr. ř.

Podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze dovolání podat, pokud rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení.

Z konstatovaného dovolacího důvodu vyplývá, že Nejvyšší soud je zásadně povinen vycházet z konečného skutkového zjištění soudu prvního eventuálně druhého stupně a v návaznosti na tento skutkový stav zvažuje hmotně právní posouzení, přičemž skutkové zjištění nemůže změnit, a to jak na základě případného doplnění dokazování, tak i v závislosti na jiném hodnocení důkazů provedených v předcházejícím řízení. V rámci takto vymezeného dovolacího důvodu je možné namítat, že skutek, jak byl v původním řízení zjištěn, byl nesprávně kvalifikován jako určitý trestný čin, ačkoliv šlo o jiný trestný čin nebo že nešlo o žádný trestný čin. Vedle těchto vad, které se týkají právního posouzení skutku, lze vytýkat též jiné nesprávné hmotně právní posouzení, jímž se rozumí zhodnocení otázky nespočívající přímo v právní kvalifikaci skutku, ale v právním posouzení jiné skutkové okolnosti mající význam z hlediska hmotného práva. Důvody dovolání jsou koncipovány v ustanovení § 265b odst. 1 tr. ř. tak, že v dovolání není možno namítat vady týkající se skutkových zjištění včetně úplnosti dokazování a hodnocení důkazů, neboť právní posouzení skutku i jiné hmotně právní posouzení vždy navazuje na skutková zjištění vyjádřená především ve skutkové větě výroku o vině napadeného rozhodnutí a blíže rozvedená v jeho odůvodnění. Dovolání jako specifický mimořádný opravný prostředek je určeno k nápravě procesních a právních vad rozhodnutí vymezených v § 265a tr. ř. Proto Nejvyšší soud v řízení o dovolání není a ani nemůže být další (v pořadí již třetí) instancí přezkoumávající skutkový stav věci v celé šíři.

Z tohoto důvodu je nutno označit za irelevantní námitky obviněného L. D., když s poukazem na výpověď svědka P. B.

popisuje svoji verzi průběhu celé události s tím, že nemohlo jít o trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák. Pokud by obviněný uplatnil dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. výlučně jen z těchto námitek týkajících se správnosti konečných skutkových zjištění ve věci (viz jejich citace v úvodu odůvodnění tohoto usnesení) včetně hodnocení provedených důkazů, a byť by v těchto jím tvrzených okolnostech následně spatřoval nesprávné právní posouzení skutku, bylo by nezbytné, aby Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. dovolání odmítl, neboť by bylo podáno z jiného důvodu, než je uveden v § 265b tr. ř. Nutno připomenout, že každý dovolatel musí nejen v souladu s ustanovením § 265f odst. 1 věty první tr. ř. v mimořádném opravném prostředku odkázat na ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2 tr. ř., o něž se dovolání opírá, ale i obsah konkrétně uváděných námitek, tvrzení a právních názorů musí věcně odpovídat uplatněnému dovolacímu důvodu, jak je vymezen v příslušném zákonném ustanovení. Nejvyšší soud není oprávněn posuzovat důvodnost námitek, které nespádají pod dovolací důvody taxativně uvedené v § 265b tr. ř.

V dovolání obviněný rovněž zpochybňuje právní kvalifikaci jeho jednání jako zvláště nebezpečného recidivisty podle § 41 odst. 1 tr. zák., přičemž v této souvislosti poukazuje na okolnosti daného případu. Tato výtka uplatněný dovolací důvod naplňuje, neboť se jedná o otázku správnosti nebo nesprávnosti jiného hmotně právního posouzení.

Protože Nejvyšší soud neshledal důvody pro odmítnutí dovolání podle ustanovení § 265i odst. 1 tr. ř., přezkoumal podle § 265i odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost výroku napadeného rozhodnutí, proti němuž bylo dovolání podáno, tj. zda trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák. obviněný spáchal jako zvláště nebezpečný recidivista ve smyslu § 41 odst. 1 tr. zák., v rozsahu a z důvodů relevantních námitek uvedených v dovolání, jakož i řízení napadené části rozhodnutí předcházející, a dospěl k níže uvedeným závěrům.

Z ustanovení § 41 odst. 1 tr. zák. vyplývá, že za zvláště nebezpečného recidivistu se považuje pachatel, který znovu spáchal zvláště závažný úmyslný trestný čin, ač již byl pro takový nebo jiný zvláště závažný úmyslný trestný čin potrestán, jestliže tato okolnost pro svou závažnost, zejména vzhledem k délce doby, která uplynula od posledního odsouzení, podstatně zvyšuje stupeň nebezpečnosti trestného činu pro společnost. Podle § 41 odst. 2 tr. zák. platí, že zvláště závažnými trestnými činy jsou trestné činy uvedené v § 62 tr. zák. a ty úmyslné trestné činy, na něž tento zákon stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně osm let.

Spáchání zvláště závažného trestného činu v minulosti předpokládá, že pachatel byl za takový trestný čin pravomocně uznán vinným a šlo o trestný čin odpovídající okruhu uvedenému v § 41 odst. 2 tr. zák. Při hodnocení předchozího odsouzení pachatele za zvláště závažný úmyslný trestný čin bude rozhodující výrok rozsudku o jeho dřívějším odsouzení. Potrestáním se rozumí alespoň částečný výkon trestu v minulosti, pokud s jeho výkonem není spojena zákonná fikce zahlazení nebo pokud odsouzení k takovému trestu již nebylo zahlazeno. Přitom lze přihlížet pouze k tomu trestu, který byl vykonán před spácháním nové trestné činnosti, za jejíž spáchání má být pachatel označen jako zvláště nebezpečný recidivista. K naplnění pojmu potrestání stačí i jediné předchozí potrestání, jde-li o výkon trestu odnětí svobody za trestný čin uvedený v § 41 odst. 2 tr. zák.

Materiální předpoklad recidivy podle § 41 odst. 1 tr. zák. je splněn jen tehdy, když opětovné spáchání zvláště závažného úmyslného trestného činu (konkrétní projevy recidivy) je tak závažné, že zvyšuje stupeň nebezpečnosti nyní posuzovaného trestného činu pro společnost podstatně. Z uvedeného vyplývá, že pro uznání pachatele za zvláště závažného recidivistu nepostačuje formální naplnění ostatních znaků stanovených v § 41 odst. 1 tr. zák.

Při hodnocení materiální podmínky zvláště nebezpečné recidivy je nutno přihlížet zejména k délce doby, která uplynula od posledního odsouzení, resp. od doby která uplynula od skončení výkonu posledního trestu odnětí svobody. Délku této doby přitom nelze předem vymežit, ani není možné paušálně stanovit, kdy ještě bude podstatně zvyšovat stupeň společenské nebezpečnosti, neboť vždy bude záležet na posouzení všech rozhodných skutečností konkrétního případu.

Ve vzájemných souvislostech je nutno hodnotit závažnost a význam všech okolností celkové trestné činnosti, tedy i trestných činů dřívějších, jak byly v minulosti soudem zjištěny. Zároveň je nutno přihlížet k celkovému způsobu života pachatele mezi jednotlivými trestnými činy, délce trestu skutečně vykonaného i intervalům mezi jednotlivými výkony trestu a spácháním další trestné činnosti. Rovněž komplexní hodnocení osoby pachatele, jeho celkového osobnostního profilu, vlastností a věku je závažným hlediskem.

Skutečnost, že splnění materiálního předpokladu nelze dovozovat ze samotných okolností, které naplňují formální podmínky § 41 odst. 1 tr. zák. však neznamená, že nelze přihlížet k tomu, s jakou intenzitou byly formální znaky zvláště nebezpečné recidivy naplněny. Tato intenzita bude důležitým hlediskem, zda jde o podstatné zvýšení stupně společenské nebezpečnosti (srov. č. I/1969 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek). V uvedeném směru je nutno

posoudit i konkrétní stupeň společenské nebezpečnosti jak trestného činu předchozího, tak trestného činu nyní souzeného, a to podle hledisek § 3 odst. 4 tr. zák. (srov. např. rozhodnutí publikované ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu pod sp. zn. III. ÚS 701/01). V konkrétních případech může splnění formální podmínky spočívající ve spáchání trestného činu uvedeného v § 41 odst. 2 tr. zák. vykazovat v rámci typové společenské nebezpečnosti podstatné rozdíly co do závažnosti a konkrétního stupně společenské nebezpečnosti. Při hodnocení materiální stránky trestného činu je proto nutno zvážit i intenzitu naplnění všech ostatních formálních znaků, neboť na nebezpečnost osoby pachatele lze usuzovat jen při současném komplexním uvážení dalších okolností případu, tj. následku a způsobu provedení trestného činu, skutečností charakterizujících subjektivní stránku trestného činu včetně motivace jednání, bezprostředních pohnutek a psychických impulsů.

Pokud jde o tzv. formální podmínku zvlášť nebezpečné recidivy ve smyslu § 41 odst. 1 tr. zák., soudy obou stupňů správně uvedly, že obviněný L. D. se dopustil posuzovaného trestného činu loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák., jež spadá do okruhu zvlášť závažných úmyslných trestných činů podle § 41 odst. 2 tr. zák., ačkoliv již dříve byl pro takový zvlášť závažný úmyslný trestný čin odsouzen a uložený trest vykonal.

V uvedeném směru Nejvyšší soud z opisu rejstříku trestů ověřil, že obviněný L. D. byl v minulosti celkem čtyřikrát soudně trestán. Z dále označeného trestního spisu vyplývá, že rozsudkem Okresního soudu v Mělníku ze dne 10. 2. 1997, sp. zn. 2 T 337/96, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 21. 3. 1997, sp. zn. 9 To 86/97, byl obviněný uznán vinným trestným činem nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1, 2 písm. c) tr. zák., trestným činem loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák. (tento čin náleží do kategorie zvlášť závažných trestných činů podle § 41 odst. 2 tr. zák.) a trestným činem podílnictví podle § 251 odst. 1 písm. a) tr. zák., za což byl odsouzen podle § 234 odst. 1 tr. zák. za použití § 35 odst. 1 tr. zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání čtyř a půl roku se zařazením k jeho výkonu podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. do věznice s ostrahou. Ze spisu dále plyne, že tento trest obviněný nastoupil dne 22. 3. 1997 a vykonal dne 19. 12. 2000 (č. l. 123, 143 tr. spisu). Ihned poté (19. 12. 2000) nastoupil výkon trestu uložený trestním příkazem Okresního soudu Plzeň - město ze dne 1. 11. 1995, sp. zn. 4 T 302/95. Rozhodnutím tohoto soudu byl obviněný odsouzen pro trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a) tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání dvanácti měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání tří let. Usnesením téhož soudu ze dne 14. 5. 1998, sp. zn. 4 T 302/95, bylo rozhodnuto o výkonu trestu se zařazením do věznice s ostrahou. Trest odnětí svobody obviněný vykonal dne 19. 12. 2001.

Podle Nejvyššího soudu se soud prvního stupně náležitě nevyřadil s vyhodnocením stupně společenské nebezpečnosti skutku, kterým obviněného L. D. uznal vinným trestným činem loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák. jako zvlášť nebezpečný recidivista podle § 41 odst. 1 tr. zák. Předně z hlediska spáchaného jednání, jehož obětí byl poškozený P. B. (chybí zhodnocení např. způsobu provedení činu a jeho následků, okolností, za kterých byl čin spáchán, míry zavinění pachatele a jeho pohnutky). Dále ohledně materiálních podmínek zvlášť nebezpečné recidivy. Tyto nedostatky nenapravit ani v odvolacím řízení městský soud.

V odůvodnění rozsudku na str. 7 soud prvního stupně k činu obviněného mimo jiné konstatoval: „Společenská nebezpečnost jeho jednání je dána významem chráněného zájmu, kterým je zájem státu a společnosti na ochraně osobní svobody a majetku občanů. Soud u obžalovaného neshledal žádné polehčující okolnosti“. Dále obvodní soud zdůraznil, že obviněný byl celkem čtyřikrát soudně trestán (ve dvou případech pro majetkovou a ve dvou případech pro násilnou trestnou činnost), přičemž ani nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání čtyři a půl roku ve věznic s ostrahou neměl na jeho osobu žádný převýchovný vliv. K materiální podmínce právní kvalifikace jednání obviněného jako zvlášť nebezpečného recidivisty soud prvního stupně pouze uvedl: „S ohledem na skutečnost, že obžalovaný cca po 2 letech a 3 měsících po propuštění z předchozího trestu odnětí svobody pro zvlášť závažný úmyslný trestný čin, kdy ještě v této době byl po dobu jednoho roku ve výkonu trestu odnětí svobody, se opětovně dopustil zvlášť závažného trestného činu, je tímto podstatně zvyšován stupeň společenské nebezpečnosti trestného činu pro společnost“. V odůvodnění rozsudku na str. 7 odvolací soud konstatoval: „Pokud jde o kvalifikaci jeho jednání i jako zvlášť nebezpečného recidivisty ve smyslu § 41 odst. 1 tr. zák. je tato zcela na místě, neboť z výkonu trestu odnětí svobody, který byl obžalovanému uložen rozsudkem OS Mělník ve spojení s rozsudkem KS Praha byl propuštěn dne 19. 12. 2000 a bezprostředně poté nastoupil další trest odnětí svobody, který vykonal dne 19. 12. 2001“. V uvedeném směru pak odkázal na odůvodnění rozsudku obvodního soudu.

Jak již bylo výše zdůrazněno, závěry soudů obou stupňů o tom, že se obviněný L. D. dopustil trestného činu loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák. jako zvlášť nebezpečný recidivista ve smyslu § 41 odst. 1 tr. zák., musí vycházet při hodnocení materiální podmínky zvlášť nebezpečné recidivy ze zcela konkrétních skutkových zjištění učiněných na základě provedení dokazování, neboť toto zjištění má vliv na právní kvalifikaci jednání obviněného s razantním dopadem na výměru ukládaného trestu odnětí svobody (§ 42 odst. 1, 2 tr. zák.) včetně zařazení k jeho výkonu do

věznic [§ 39a odst. 2 písm. d) tr. zák.] a možnost podmíněného propuštění z výkonu tohoto trestu (§ 62 odst. 1 tr. zák.). Proto již soud prvního stupně měl konkrétním okolnostem předchozí trestné činnosti obviněného ve vztahu k projednávanému případu věnovat pozornost a své skutkové i právní závěry uvést v odůvodnění rozhodnutí. Z protokolu o hlavním líčení ze dne 6. 10. 2003 sice vyplývá, že ve smyslu § 213 odst. 1 tr. ř. byl proveden listinný důkaz podstatným obsahem trestních spisů Okresního soudu Plzeň - město sp. zn. 4 T 302/95 a Okresního soudu v Mělníku sp. zn. 2 T 337/96. Také byly přečteny osobní výkazy obviněného z místa bydliště (č. l. 127 tr. spisu). Soud prvního stupně se však omezil jen na konstatování faktu odsouzení obviněného pro předchozí trestný čin loupeže a při hodnocení materiálního předpokladu podle § 41 odst. 1 tr. zák. přihlédl pouze k délce doby, která uplynula od posledního odsouzení L. D., resp. od posledního propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, aniž by se komplexněji zabýval dalšími okolnostmi případu, jež by pro nebezpečnost jeho osoby v úplnosti svědčily. Konkrétnímu stupni nebezpečnosti předchozího zvláště závažného úmyslného trestného činu, zejména způsobu jeho provedení, intenzitě účinku, subjektivní stránce trestného činu, a to ve vztahu k nyní posuzovanému trestnému činu (jehož materiální stránku rovněž dostatečně nevyhodnotil), již větší význam při svých úvahách nepřisoudil, resp. není zřejmé, zda se zjištěním konkrétních skutečností ze spisů o předchozím odsouzení vůbec zabýval. V tomto směru je právní kvalifikace předmětného skutku z hlediska naplnění zákonem vyžadované materiální stránky nepřezkoumatelná.

Vzhledem k uvedeným skutečnostem Nejvyšší soud shledal, že obviněný L. D. podal dovolání důvodně, neboť v souvislosti s popsanou vadou nelze považovat výrok o vině trestným činem loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák., který měl spáchat jako zvláště nebezpečný recidivista podle § 41 odst. 1 tr. zák., za správný, přičemž v důsledku tohoto nedostatku nemohou obstát ani obsahově navazující výroky o trestu a náhradě škody. Proto podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil v celém rozsahu rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 11. 2003, sp. zn. 8 To 441/2003, a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 6. 10. 2003, sp. zn. 2 T 51/2003. Současně Nejvyšší soud zrušil další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Dále podle § 265l odst. 1 tr. ř. Obvodnímu soudu pro Prahu 1 přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Po zrušení obou napadených rozhodnutí se trestní věc obviněného L. D. dostala do procesního stadia řízení před soudem prvního stupně. Úkolem Obvodního soudu pro Prahu 1 bude při dodržení všech v úvahu přicházejících ustanovení trestního řádu věc znovu projednat v takovém rozsahu, aby mohl učinit zákonu odpovídající rozhodnutí, přičemž lze odkázat na právní názor, který v tomto usnesení vyslovil Nejvyšší soud.

Protože napadená rozhodnutí byla zrušena jen v důsledku dovolání, které podal obviněný, nemůže podle ustanovení § 265s odst. 2 tr. ř. v novém řízení dojít ke změně rozhodnutí v jeho neprospěch.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)